

се прѣдали на грабежи, заробвания и опустошения. Това движение прѣминало и въ Македония и привлѣкло както всѣкога вниманието на българитѣ. Като се възползувалъ отъ обстоятелството, че императоръ Теофилъ водѣлъ тогава война съ арабитѣ въ Азия, Пресиамъ прѣдприелъ походъ къмъ Солунъ и сполучилъ безпрѣпятствено да завземе и присѣдини къмъ владѣнията си горня и западна Македония и то чакъ задъ Охридъ. За да отвлѣкатъ вниманието на българитѣ отъ Македония, византийцитѣ повдигнали бунтъ между прѣселенитѣ задъ Дунава плѣнници отъ Крума, но нѣмали успѣхъ; обаче на слѣдната (838) година императорътъ изпратилъ флота въ устието на Дунава и плѣнниците, които били военно организирани за да пазятъ българската граница, се повдигнали всички. Понеже военнитѣ сили на България били далечъ въ Македония, началникътъ на долнодунавската областъ, за да усмири възстаналитѣ, повикалъ на помощъ близкитѣ маджарски орди; но още при първитѣ сблъсквания съ тѣхъ, плѣнниците сполучили да се покачатъ съ сѣмействата си на византийскитѣ кораби и да се завърнатъ въ роднитѣ си мѣста.

Разширението на българитѣ въ Македония прѣдизвикало сблъскване съ сърбитѣ, които признавали до тогава поне на име върховната властъ на Византия. Опасани отъ сѣверъ, изтокъ и югоизтокъ отъ български владѣния, тѣ били естествена прѣчка за прѣдизношение между българскитѣ области, а това прѣдизвиквало желание у българитѣ да си закржглятъ владѣнията. Сърбитѣ, които живѣли до тогава на отдѣлни независими едно отъ друго племена, сами чувствували опасността и жупанитѣ започнали да се сгрупирватъ около княза Властимира, който сполучилъ поради това да обедини повечето отъ сръбскитѣ племена. Като не можалъ да отстрани самъ българитѣ отъ Македония, защото билъ занятъ въ Азия съ арабитѣ, императоръ Теофилъ подбутналъ сърбитѣ противъ България и войната пламнала. Многобройната българска конница не могла успѣшно да дѣйствува въ планинската и лѣсиста страна на сърбитѣ, поради което слѣдъ тригодишна безплодна борба (839—841 г.) Пресиамъ се видѣлъ при-